

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3505/2024
31.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Мирјане Андријашевић, Зорана Хаџића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Продановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Панчево, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Зрењанину, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1149/24 од 17.07.2024. године, у седници већа одржаној 31.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1149/24 од 17.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1149/24 од 17.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 172/23 од 13.12.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду од 22.04.2023. године исплати на име претрпљених физичких болова износ од 58.500,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 49.500,00 динара, укупно 108.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.420,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу на име претрпљених физичких болова преко досуђеног износа од 58.500,00 динара до тражених 70.000,00 динара и на име претрпљеног страха преко досуђеног износа од 49.500,00 динара до тражених 60.000,00 динара, односно преко укупно досуђеног износа од 108.000,00 динара до укупно тражених 130.000,00 динара, са законском затезном каматом на ове износе од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1149/24 од 17.07.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 172/23 од 13.12.2023. године у ставу првом изреке и одбијена као неоснована жалба тужене. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужиоцу због повреде на раду, а побијана одлука је донета применом релевантног материјалног права на утврђено чињенично стање. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору је поднета 07.08.2023. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић